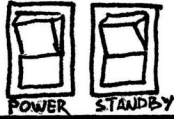
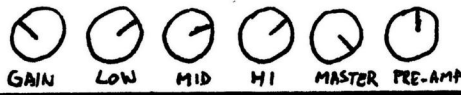

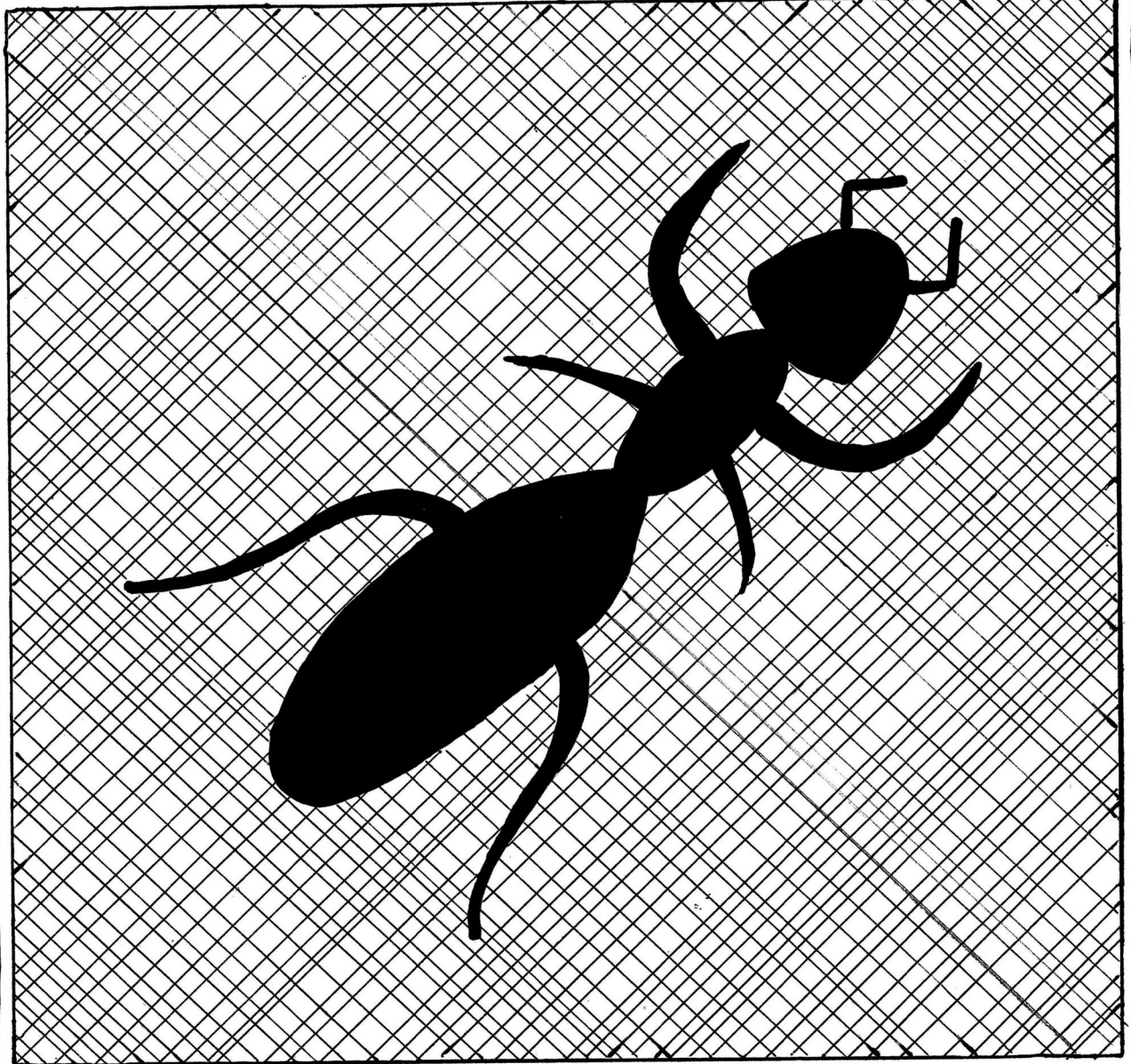
RAVLJINČEK

RČM 1952
LEAD SERIES

Jakov Filipan

KAZALO

Uvodnik	4
Novice iz Mravljišča	
Pregled dogajanja v mravljišču	5
Na kratko od junija do oktobra ...	7
Mrav mora vedeti	
Rodov znak	9
Taborniške starostne veje	11
Vod se predstavi	
Vod Tigrasti zmaji	12
Taborniški generatorji	15
Zmešani	15
Mrav na akciji	
ROVER-neki, karkoli že to je	16
Od klopi do klopi	18
Ko imaš res krompir	19

Uvodnik

Pred vami je nov Mravljinček v novi taborniški sezoni. Veliko novega se je zgodilo v našem mravljišču od poletnega tabora. Med nami so nove mravljice in energija, pred nami novi izzivi in ideje, v nas nova znanja in doživetja. Vsi radovedni si preberite vtise o preteklih dogodkih, udeleženci akcij se najdete na fotografijah, ostali pokukajte v glasilo in izvedite kaj novega.

Naj vas navduši, da si bomo lahko po naslednji akciji delili spomine in fotografije. Zato vas vabim, da še sami prispevate kako misel ali dve, naj prispevki z različnih vetrov popestrijo Naš Mravljinček. Prispevke pošljite na e-naslov: rcmlj@rutka.net.

Se vidimo!

Maja,
načelnica RČM

GLASILO TABORNIKOV RODU ČRNEGA MRAVA

Mravljinček je glasilo tabornikov Rodu Črnega mrava iz Ljubljane.

Glavna urednica:

Kristina Šturm

Izhajanje:

Mravljinček izide, ko se nabere dovolj prispevkov. Ta številka je izšla 15. 12. 2012.

Št. 1/2012–2013

Cena enega izvoda:

Za člane brezplačno, za ostale vsaj enkrat zastonj.

Naslov uredništva:

Rod Črnega mrava
Rožičeva 1a
1000 Ljubljana
»Za Mravljinčka«

E-pošta:

rcmlj@rutka.net

Prispevki v Mravljinčku izražajo mnenja avtorjev.

Pripombe in predlogi so vedno dobrodošli.

Rod Črnega mrava deluje v Mostah že od leta 1952. Še vedno učimo tehniko življenja v naravi in med ljudmi ter močno verjamemo v pomembnost svojega početja. Ponosni smo, da je naš rod med najstarejšimi v Sloveniji.

Pregled dogajanja v mravljišču

Kdo, kaj, kdaj?

Letošnje poletje smo se Mravi udeležili raznih oblik izobraževanj. S tem sledimo zastavljenemu cilju, da vsako leto pošljemo na izobraževanje kandidate za bodoče vodnike. Tako so se **štirje** člani (Vanja, Lina, Simon in Jan) udeležil vodniškega tečaja MČ, **en** član (Matej) se je udeležil vodniškega tečaja za GG. **Dve** članici (Taja, Maja) sta bili na tečaju za vodje enot v Bohinju in **ena** članica (Taja) se je udeležila specialističnega tečaja «Rastlince».

V novi sezoni dobiva Rod bolj jasno kadrovsko postavbo, predvsem s funkcijo načelnice Rodu (za katero se je pogumno odločila Maja) in z jasno funkcijo »pomočnica načelnice«, ki jo je prevzela Taja.

Punci – vsaka čast! Tudi druge funkcije, za katere se že nekaj časa išče zamenjava, so sedaj zasedene, celo imajo mlajše pomoč-

nike npr., rodov gospodar Denis – pomočnik Simon. Verjamem, da je to uvajanje in učenje mlajših članov na odgovorne funkcije v Rodu. Pridružila se je tudi Kristina, ki bo urejala Mravljička, glasilo, ki ga radi prebirajo vsi, članke pa pišejo vanj le nekateri. Škoda, da vodi večkrat ne prispevajo več člankov v naše glasilo. Od članov RČM, ki nimajo funkcij, pa bo lepo, da bodo odgovorno pomagali in izpeljali naloge, ki so jih prevzeli. S tem bomo dokazali, da lahko Rod deluje zelo dobro brez tega, da se načelnik ali načelnica »raztrga«, in prekinili mit o tem, da je pri Mravih vedno vse na ramenih načelnika rodu.

Na posvetu Rodu 9. septembra na Brezi smo se dogovorili, da trije člani, ki so bili na vodniškem tečaju MČ, postanejo pomočniki vodnikov v obstoječih vodih. Obstaja možnost, da te vode kasneje tudi

samostojno prevzamejo oz. se za njih poišče nov vod.

Kaj pa starši?

Že vrsto let zagovarjam, da je sodelovanje s starši otrok, ki so vključeni v naš Rod, zelo pomembno. Zdaj sem prepričan, da smo dosegli nivo dobrega sodelovanja, saj se veliko staršev odzove in pride na izlet, čajanko ali na delovno akcijo. Ker so obveščeni z načrti Rodu o izobraževanju za nove vodnike, tako ni težav, ko se odločajo o tem, da gredo njihovi najstniki na tečaje oz. druga vodniška izobraževanja.

»Naša« R1a:

S strani MOL smo bili obveščeni, da so prostori na R1a že bili na licitaciji. Če bodo prodani, se bo potrebno o najemu dogovarjati z novimi lastniki. Obvestila, ali so prostori bili prodani, nismo dobili.

Za enkrat ostajamo na R1a, ker so dogovori med RČM in MOL o selitvi na Perčevo zastali. Rod je že oktobra 2010 na OZ sprejel sklep, da se bomo preselili, takoj ko bodo prostori na Perčevi pripravljeni in ko bo najdeno skladišče za opremo.

Brez opreme bomo težko

Da ne bomo ostali brez prepotrebne opreme, da bomo sledili obnovi osnovnih potrebščin – predvsem šotorov, ki so največji finančni zalogaj za tabornike, predlagam, da Rod nabavi opremo v višini 1.200 €.

Predlagam nabavo 4 šotorov, Čehov, in 1–2 večji kuhinjski posodi iz nerjaveče pločevine.

Namesto zaključka

Oktobra mineva tretje leto, kar sem prevzel funkcijo starešine Rodu. Letos smo se dogovorili, da to vlogo podaljšam še za eno leto, tako da bo potrebno v naslednjem letu poiskati nekoga, ki bo prevzel/-a naloge starešine in peljal/-a NAJBOLJŠI ROD na planetu naprej.

Do takrat pa so pred nami novi izzivi, sestavljena je najboljša ekipa, nekaj akcij je že uspešno za nami, zdaj pa GAS v novo leto!

Marino Rovan,
starešina RČM

Na kratko od junija do oktobra ...

Letos je bilo med poletnimi počitnicami kar pestro. Za uvod v počitnice je poskrbel naš **zaključni izlet na Rašico**, ki se ga nas je udeležilo kar nekaj tabornikov, od najmlajših pa do najstarejših. Vreme je malo pehalo, a smo po trmasti poti na vrhu vseeno našli sonček. Za popestritev smo se igrali igrice, zapeli pa smo tudi kakšno pesem ali dve. Pot navzdol je bila lažja, vsi navdušeni smo se z mestnim avtobusom vrnili z nasmeški na obrazu proti domu.

Taborniška sezona pa je dosegla višek z julijskim vsakoletnim **taborom**, tudi letos na naši tradicionalni lokaciji, ob jezeru Klivnik. Z vodom Čričkov smo se ga seveda udeležili – bilo nas je kar sedem! Letos je bila voda kar precej nižja v primerjavi s prejšnjimi leti, a nas to vseeno ni odvrnilo od kopanja. Skozi tabor smo osvajali tudi večino plavalca. Z veliko vloženega dela smo jo opravili. Zelo zanimiva se nam je zdela tudi suha struga (lansko leto je ni bilo videti, saj je bilo tam jezero). Veselo smo opazovali paglavce, ki so se nam zdeli še

posebej zanimivi. Nekateri so že zrasli v majcane žabe, drugi pa so še počasi rasli. Med taborjenjem smo se odpravili na **dvodnevni bivak**, ki je bil kar veliko doživetje, za nas, starejše in mlajše. Po končani naporni poti smo se vsi oddahnili in šli po drva za ogenj, da smo sploh lahko pripravili kosi-
lo. Po odličnem kosilu so bile na sporedu razne igre, ki so tudi mene zelo utrudile. Nika-
kor pa ne smemo pozabiti na naš bivak, sešit iz 6 parov šotork, torej vsega skupaj celih 12 šotork. Dan se je bližal koncu, ko smo se odpravili spat, smo se morali malo stisniti, ker ni bilo veliko prostora. Ponoči nas je zbudila nevihta, za povrh pa še toča. Ker smo bivak dobro postavili, nam ga ni odneslo, izruvalo pa je samo nekaj slabše zabitih klinov. Zjutraj smo se odpravili proti taboru, tabornike, ki so ostali v taboru pa smo pozdravili z enim velikim Z.D.R.A.V.O.! Tabor se je počasi bližal koncu, konec pa smo doživeli na zaključni prireditvi, kjer smo postavili pagodo. Tabor je končan, naši spomini pa ostajajo ...

V mesecu avgustu sem se komaj dodobra oddahnil in pred vrati je že bil **GG vodniški tečaj** (Vodniški tečaj gozdovnikov in gozdovnic) v Ribnem pri Bledu. Kot vedno je bil tečaj res zakon. Malo je deževalo, a smo vseeno ustvarili super vzdušje. Tečajniki smo se preizkušali v taborniških in netaborniških spretnostih, malo bolj podrobno pa smo spoznali tudi Bled z svojimi znamenitostmi. Vodstvo tečaja je za nas pripravilo pester program, da nismo imeli samo predavanj, ampak smo se tudi preizkusili v praktičnih znanjih, od postavitve zasilnega bivaka iz šotorke in iz naravnih materialov pa tja do osnovne in malo zahtevnejše uporabe znanja prve pomoči.

Taborniško sezono smo začeli z **uvodnim izletom na Veliko planino**. Večino izleta smo od življenja tamkajšnjih pastirjev, jame Vetrnice pa tja do zabavnih iger in toplem čaju preživeli v megli, na poti nazaj proti vzpenjači pa se je pokazal sonček. Izlet je bil kot vedno super, zadovoljni smo bili seveda vsi, od najmlajših do najstarejših.

Po prvih vodovih sestankih je na vrata potrkalo naše letošnje

jesenovanje oz. Krompirčkanje. Krompirčkanje je potekalo v prvih dneh krompirjevih počitnic v koči Pšenk nad Idrijo. V Idrijo smo se odpravili z avtobusom, do koč pa smo krenili peš, sicer malo po dežju, ampak nam je vseeno uspelo. Po toplem kosilu smo se preizkusili v vezenju vozlov na pajkovih mrežah, večer pa smo popestrili tudi s »televizijo«. Letos nas je drugi dan presentil sneg, zato so v poznih dopoldanskih urah zunaj že stali prvi snežaki. Ponovili smo tudi potne znake, da smo kasneje lažje našli skrito lisico. Pozno popoldne in večer smo preživeli ob ustvarjanju mask in štampiljk iz krompirja, za popestritev pa so poskrbele skupinske igre. Tretji dan zvečer so prišli na račun »novinci«, novi člani, ki prvič obiskujejo taborniške veje, saj so dobili svoje prve rutke. Zadnji dan smo se popoldne počasi odpravili do Idrije, kjer smo počakali na avtobus, ki nas je popeljal proti Ljubljani. Utrujeni smo bili zagotovo vsi, v vodstvu pa še posebej, saj smo vodniki vložili veliko energije v letošnje Krompirčkanje, da je program lahko stekel in da smo poskrbeli za super vzdušje!

Matej Plestenjak

Rodov znak

Taborniški rodovi smo samostojna društva, ki delujemo na nekem teritoriju. Med seboj smo si zelo podobni, ko govorimo o upoštevanju taborniških zakonov, o uporabi skavtske metode, o prostovoljskem pristopu in podobnem. Vseeno pa se v marsičem tudi razlikujemo. Vsak deluje na svojem področju, vsak goji svoje specifične šege in navade, vsak ima svojo zgodovino in svoje specifične simbole. Poleg mednarodnih in narodnih skavtskih oz. taborniških simbolov smo taborniki ponosni tudi na lastne društvene simbole. Mednje gotovo sodijo prapor, pečat in znak, ki ga nosimo na levem rokavu taborniškega kroja. Tokrat bom nekaj besed namenil našemu znaku.

Znak rodu je: črna mravlja na zelenem okroglem polju. Polje je obrobljeno z obriksom Ljubljanskega gradu, nad katerim je modro nebo. Poleg mravlje je na zele-

nem polju devet smrek in obris zobatega kolesa, ki je modre barve. Vse to je obrobljeno z rumenim kolo-barjem, na katerem je s črnimi črkami napisano ČRNI MRAV LJUBLJANA. Rumeni kolobar je obrobljen z ozkim črnim kolobarjem. Premer celega znaka je 75 mm, črni rob je debel 3 mm, rumeni kolobar pa 12 mm.

(1. poglavje, 3. člen, 2. odstavek, Pravila društva Društva tabornikov Rod Črnega mrava, 2008)

A kaj pravzaprav ta suhoparen opis sploh predstavlja? Zakaj imamo v našem znaku prav te elemente? Stvar je na srečo precej logična.

MRAVLJA

Mravlja je simbol Miroslava Zora – Črnega mrava. Nekateri zmotno mislijo, da je Miroslav Zor ustanovitelj našega rodu. On je kot interniranec v koncentracijskem taborišču Mautausen žalostno preminil tik pred koncem druge svetovne vojne, torej kar nekaj let pred našim začetkom. A ker je bil pred vojno eden vodilnih slovenskih skavtov in ker je bil med ustanovitelji rodu tudi

njegov brat Ivo Zor, naš rod še danes nosi njegovo ime. Lahko pa se malo poi-gramo še z lastnostjo mra-velj, od katerih se lahko ljudje zagotovo veliko nau-čimo. Živijo v »urejenih« skupnostih, so marljive in delujejo za skupno dobro.

ZELENO OKROGLO POLJE

Zelena barva simbolizira naravo. In ravno narava je tista, v katero se taborniki, če je le možno, zatečemo ter v njej spoznavamo skri-vnosti fizičnega in družbe-nega življenja.

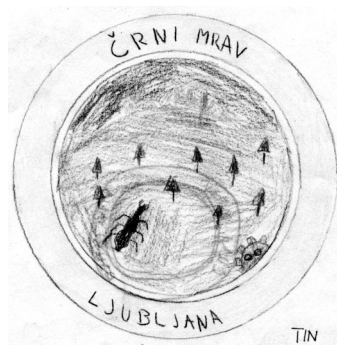
MODER LJUBLJANSKI GRAD IN DEVET ZELENIH SMREK

Naš rod že od samega začetka deluje na območju Ljubljane, ki jo predstavlja obris Ljubljanskega gradu. Bolj natančno lahko našo dejavnost lociramo na območje nekdanje občine Ljubljana Moste – Polje, ki je imela devet krajevnih skupnosti, ki jih predstavlja devet smrek v našem zna-ku. Modro polje nad obri-som gradu predstavlja nebo. Nebo je brezmejno in brezmejne so tudi mož-nosti različnih spoznanj in

izkustev, ki jih ponuja taborniško življenje.

MODRO ZOBATO KOLO

Zobato kolo predstavlja industrijsko območje, po katerem je bila prepoznav-na nekdanja občina Ljub-ljana Moste – Polje. Indus-trija je imela nekoč velik pomen in kot taka si je takrat prislužila mesto na našem znaku. Modra barva zobatega kolesa predstavl-ja tudi reko Ljubljanico.

RUMEN KOLOBAR

Rumen kolobar lahko pred-stavlja sonce, ki nam daje energijo za življenje, lahko pa si ga predstavljamo tudi kot ogenj, ki gori, nas greje, nam sveti in kaže pravo pot. Ne glede na interpretacijo lahko ta dva elementa razu-memo kot nujna predpogoja za življenje na zemlji.

Kot vidite naš znak skriva mnogo pomenov. Nekateri so zelo stvarni, drugi mejijo na področje filozofije. Kakorkoli že razumete barve in like v znaku, bistveno je, kaj nam naš znak pomeni oz. predstavlja v celoti. To ni le našitek, ki si ga zaradi lažje prepoznavnosti med taborniki enostavno našijemo na kroj. To ni le simpatičen oblikovalski izdelek, to ni le dober obrtniški izdelek. Naš znak meni pomeni in predstavlja veliko več. Predstavlja zgodovino, tradicijo, veličino. Predstavlja možnost doživljanja pristnih stikov z naravo, z ljudmi vseh generacij, veroizpovedi, spolnih nagnjen, političnih nazorov ... Predstavlja svobodo bivanja in pestrost obstoja. Predstavlja to, da sem jaz lahko jaz in da si ti lahko ti. Predstavlja nek topel dom in neko drugo družino, kjer sem vedno dobrodošel in kamor se lahko vedno zatečem.

Pa srečno!

Rok Zaletel

Taborniške starostne veje

Ker se včasih zgodi, da okoli poimenovanj in barv naših rutk nastane kak-

šna zmešnjava, so tukaj opisane vse rutke, ki jih srečamo v taborniškem svetu:

0–6 let: murni, nosijo rume-no rutko (predšolski otroci).

7–10 let: medvedki in čebelice (MČ, MČ-ki), nosijo rdečo rutko z rumenim robom (1.–5. razred OŠ).

11–14 let: gozdovniki in gozdovnice (GG, GeGeji), nosijo zeleno rutko z rumenim robom (6.–9. razred OŠ).

15–20 let: popotniki in popotnice (PP, PePeji), nosijo modro rutko z rumenim robom (srednja šola).

21–27 let: raziskovalci in raziskovalke (RR), nosijo oran-žno rutko z rumenim robom.

28–... let: grče (G), nosijo vijolično rutko.

Taja

Vod TIGRASTI ZMAJI ...

... to smo mi (na sliki manjkata **GEA** in **TJAŠA**, fotografira pa nas vodnica **JANA**)!

NANA. Pri tabornikih sem zelo rada, ker se tu veliko naučimo.

LINA, 6 let. Rada bi se šla lov na lisico. Najraje spim in ustvarjam z mamico. Taborni ogenj mi je pri tabornikih najbolj zanimiv.

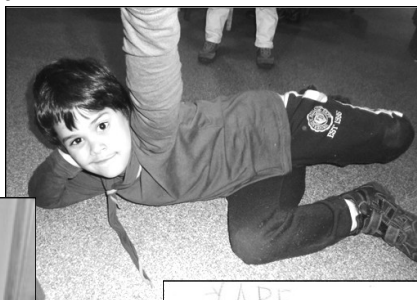

Jaz sem **MIHA**. Star sem 6 let. Najraje se igram. Pri tabornikih mi je lepo. Moj prvi taborniški izlet je bil na Veliko planino. Pri tabornikih bi bil najraje zunaj.

Jaz sem **PETRA**. Pišem se Žunar. Taborniki so kul, super. Lepo se imam. Vsi taborniški izleti so mi všeč. Stara sem 7 let.

ŽARE.

Jaz sem **ŽIVA** in imam rdečo rutko. Rada postavljam bivak in ogenj.

Taborniški generatorji

Lansko leto smo prvič začeli hoditi k tabornikom. Izbrali smo si ime Črički. Lani nas je bilo 9 mladih tabornikov, letos pa nas ostaja samo še 6. Poleg **Mateja** nas taborniških veččin uči tudi novi pomočnik **Jan**. Poleg novega pomočnika imamo tudi novo ime, in sicer Taborniški generatorji. Pri tabornikih smo tri **punce in trije fantje; Eneja, Lucija, Manca, Jure, Matej in Jaka**. Vsi imamo radi tabornike, še posebej pa radi rišemo in rezljamo z nožkom. Včasih tudi kaj napišemo ali narišemo za Črnega mrava. Vsi radi hodimo k tabornikom in se veselimo prihodnjih akcij. Za sabo imamo že kar nekaj preživelih akcij in dogodivščin. V spominu nam je najbolj ostal letošnji tabor na jezeru Klivnik. Udeležili smo se tudi letošnje fotoorientacije in dosegli odlično 21. mesto. Prav tako nismo manjkali na Krompirčkanju in uvodnemu izletu na Veliko planino.

To smo mi,
Taborniški generatorji

Zmešani

So trenutno edini pravi **GG vod** v rodu Črnega mrava. Sestavljajo ga: **dve zmešani punce (Eva in Lia) in trije zmešani fantje (Andrej, Bruno in Lovro) ter seveda njihova zmešana vodnica (Taja)**, ki si je drznila nadeti jim tako zmešano ime. Sami za članek niso želeli dajati izjav, zato je ta žal brez intervjuja. Kaj pa delajo? A sploh karkoli delajo? Delajo. Poleg klepetanja in razgrajanja tudi hodijo na tekmovanja (GROF – Grajska Orientacijska Fešta, fotoorientacija), iščejo smeri neba in pripravljajo dogodke za cel vod. Če bo šlo vse po njihovih planih, bodo šli do konca decembra še na pico in na drsanje. Do konca leta (upam, da jim tega ne bo nihče povedal) bodo morali izdelati, narisati, napisati in se naučiti še kar nekaj stvari, da se bodo lahko v naslednjem taborničkem letu lotili še česa bolj zanimivega od priprave enega srečanja. Toda preden pridemo do tega, je še dovolj dolgo. Taja

ROVER-neki, karkoli že to je

Od tabora in Tabornega Mravljinčka sta minila že celo poletje in cela jesen. Moje poletje se vsekakor ni zaključilo s taborom. Še isti dan, ko se prišla domov, je bilo treba razpakirati, prepakirati, spakirati ... Ob polnoči sem sedela v drugem nadstropju nabasanega avtobusa, ki je petnajst minut kasneje iz Tivolija odpeljal proti Mariboru in nato naprej, v Avstrijo. Ta ni bila naš cilj. Peljali smo se naprej, čez Češko in Slovaško, preko Poljske in čez trojček baltskih držav – Litvo, Latvijo in Estonijo – do morja. Šele ko nas je trajekt odložil v Helsinkih, smo prispeli na cilj – na Finsko.

Po štirih dneh, večinoma presedelih na avtobusu, smo se potniki med sabo že vsaj približno poznali. V Tivoliju smo bili samo skupina 60 ljudi z vse Slovenije, ki jih je povezovala modra rutka z rumenim robom okrog vratu. V Helsinkih pa smo se spremeni-

li v slovensko odpravo, skupino, ki je prišla taborit na Roverway, velik evropski tabor vseh tabornikov, skavtov, roverjev, izviđačev in vseh ostalih v vseh možnih jezikih sveta. Imeli smo deset dni časa, da preveslamo kako jezero, gremo v savno, se otepamo sitnih finskih komarjev, da si izmenjamo rutke. Vsi so hoteli imeti rutko slovenske odprave. Cel svet nosi raznobarnve rutke z raznoraznimi progami, v barvah zastave, v barvi mesta iz katerega so, v barvah kar tako. Naše rutke pa so bile pikaste. Oranžne z belimi pikami. Ko smo jih dobili, smo kar malo čudno pogledali, ampak sčasoma smo se

navadili. In drugim narodom so bile vseč.

Teh deset dni smo predvsem imeli čas, da se spoznamo in povežemo z vsemi, ki so prišli še iz drugih držav. Zato smo bili razdeljeni na plemena. V našem plemenu je bilo 14 Slovencev (nekaj iz Ljubljane, nekaj iz Cerknega, nekdo iz Logatca, iz Celja ...), nekaj Avstrijcev, Belgijcev, Italijanov, Ircev in dve Finki, ki sta skrbeli za to, da se nismo izgubili na kakšnem neskončnem jezeru, ob katerih so kot pošati prežali roji komarjev. Ko je minilo teh deset dolgih dni (ponoči je bilo temno samo kake 3 ure), smo se morali posloviti, zmenili smo se le, da se spet vidimo leta 2016, ko bo naslednji Roverway. Dogovor še posebej velja za Belgijce, saj Francija, kjer bo tabor potekal naslednjič, ni dosti oddaljena od njihove domovine. Upam, da se nam bo takrat pridružil še kak Mrav, ki bo v tistem času imel neke med 16 in 22 let.

Taja

- Kakšna je razlika med taborniki in katoliškimi skavti?
- Skavti so vraževerni.

MČ: »Tukaj so medvedi.«
Vodnik: »Kako to veš?«
MČ: »Zavohal sem jih.«
Vodnik: »Kako pa dišijo?«
MČ: »Po mokri, smrdljivi dlaki.«

Izsek iz prijavnice za Krompirčkanje:

Ime: XXXX

Priimek: XXXXXXXX

Posebnosti: Jih še iščemo.

Od klopi do klopi

Fotoorientacija

Na sončno oktobrsko soboto smo se trije vodi RČM-ja odpravili na fotoorientacijo. Maja in jaz sva spremljala najmlajši vod Tigraste zmaje. Čeprav smo bili vodniki v dvomih, glede na temo orientacije (od klopi do klopi), so se člani odlično odrezali in našli smo vse mestne klopi, ki so jih organizatorji izbrali za kontrolne točke. Med sprehodom po mestu smo se pogovarjali, smejali in razmigali noge s tekom od točke do točke.

Za začetek smo se zapodili na grajski grič, kjer smo preizkusili naše znanje prve pomoči. Na kontrolni točki ob vznožju smo ponovili taborniške zakone. Pot nas je popeljala tudi do Križank, tam smo iz kart postavili pravo utrdbo. Zadnja slika je bila v Tivoliju, kjer smo spoznali pomembne slovenske osebe iz preteklosti. Na Prešernovem trgu smo se

»počekirali« in se od tam počasi odpravili proti Lutkovnemu gledališču. Na poti smo opazovali par živih uličnih kipov in obiskali ribarnico. Na zbornem mestu smo se z nasmehi na obrazih posloveli, tisti najbolj pridni pa so preostanek dneva izkoristili za obisk Breze.

Vanja

Kul je blo na gradu

Ljubljanski grad je ogromen. Predstavljal sem si, da sem zmaj, Jure pa kraljična. To je bila najina igra. To se je dogajalo med fotoorientacijo. Na gradu smo morali odgovarjati na vprašanja. Bili smo tudi v Tivoliju. Hitro smo tekli, da ne bi bili zadnji. Na koncu smo bili 11. Najbolj kul pa je bilo, ko smo gledali ribe v ribarnici pri tržnici.

Žare, Tigrasti zmaji

Ko imaš res krompir

Rodovo jesenovanje oz. Krompirčkanje

Dežuje. To pa ni dobro. Dežuje ... Sedimo, stojimo, slonimo, kakorkoli že, v pokritem prostoru na avtobusni postaji v Idriji in čakamo, da pride avto po našo prtljago. In da neha deževati.

Snežna sobota je bila super! Danes je bila zmešnjava zaradi premika ure in smo se vsi zbudili ob 6. uri. Ko smo pogledali skozi okno, nas je presenetila snežna odeja. Dali smo se v skupine in začeli delati snežake. Naši skupini smo dali ime Premražene kokice. Naš snežak je izgledal, kot da se bo vsak čas podrl.

Ula, Feniksov red

Avto se sčasoma prikaže, deževati pa ne preneha. Bomo šli pa v dežju, saj pele-rine imamo, dežnike tudi, bomo že. Lahen dežek se med potjo nekajkrat spremeni v pravi naliv, toda nihče ne daje vtisa, da bi ga to zares motilo. Smo šli pač na daljši sprehod v dežju. Po približno uri hoje se nenadoma znajdemo pred kočo na

travniku sredi gozda. Prispeli smo do koče na Pšenku, ki je v lasti idrijskih tabornikov. Zdaj lahko dežuje, kolikor hoče, mi imamo kočo!

Preden obesimo vsa mokra oblačila, se razpakiramo in pripravimo kosilo, mine vsaj ena ura. Ko pojemo, se kosilo vsem zdi dovolj dober razlog, da je bilo treba malo počakati.

(Vmes med vodstvom pade nekaj dogovorov – zakaj bi se igrali samo naši člani, če se lahko tudi mi? Potem ko razdelim listke z navodili za Morilca, v neki omari odkrijem še celo zbirko kljukic za perilo. S tem se začne zanimiva vojna: kdo bo 'ubil' koga in kdo bo pri tem bolj 'smrdel', tisti, ki ima dve kljukici na kapuci, ali tisti, ki ima po eno na vsakem rokavu?)

Popoldne moramo, vsem planom za zunaj navkljub, po sili razmer in vremena ostati v koči. Igramo se igre, pripravljamo točke, pred večerjo pa se lotimo še pletenja paj-

kove mreže iz vezalk. Nastale tri pajkove mreže, na katerih mrgoli pajkov in muh (papirnatih seveda), krasijo omaro, okno in stopnice do konca Krompirčkanja. Večerja, večer, čas za spanje.

Lov na lisico

Pot je bila zelo zanimiva. Na poti smo videli potok, našli vse skodelice in ujeli lisico.

Andrej, Zmešani

Prvi dan hitro mine. Čeprav nihče noče zaspati. Res je težko zaspati, saj je v koči precej vroče. Toda sredi noči se zbudim, saj se je ohladilo. Pogled skozi okno tudi razkrije, zakaj. Sneži. Okrog pet-

Nočna zabava

Na Krompirčkanju mi je bilo najbolj všeč, ko smo imeli mi otroci nočno zabavo. Pogovarjali smo se vse razno. Zbudili smo se ob 6h. Voditelji pa niso bili ravno navdušeni.

Tin

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo na Krompirčkanju s prijatelji skoraj porušili kočo. To smo naredili tako: na podstrešju, kjer smo spali, smo skakali kot nori in z vrvjo »žagalik« steber.

Nikola, Feniksov red

ih zjutraj me prebudi neko šušljanje. Vsi MČ-ki, ki so še

pred kako uro mirno spali, se zdaj razburjeno pogovarjajo in silijo k oknom. Jasno, zapadel je prvi sneg, pobelil sosednji breg in tako naprej. To je pomembno. Pa čeprav je ura pet zjutraj. Ko se ura približa bolj človeškemu času

Ponoči s sobote na nedeljo se je premaknila ura, zato smo vstali ob 6h. Takrat je zapadel sneg. Potem smo šli ven in se tam razdelili v skupine. Bila sem z Laro, Nano, Andrejem in Tjažem. Imenovali smo se Krompirji. Potem smo šli na sneg. Postavljali smo snežake. Imeli smo tudi lov na lisico. Na poti smo iskali šalčke.

Lara, Feniksov red

za vstajanje, se je treba skobacati iz spalke. Še dobro, da je sneg, končno gremo lahko ven. Naslednja dva dneva mineta v znaku valjanja po snegu in mokrih rokavic.

Na večer zadnjega dne, potem ko smo slavljenci že odpeli dober tek, na vrata

Vremensko poročilo s Krompirčkanja

V soboto je bila čisto prava jesen. Bila je megla, lilo je kot iz škafa. V nedeljo pa je že snežilo.

Meta, Feniksov red

potrka v šotorko skrita čaravnica. Povabi nas na prisege za nove člane. V zasnežen gozd, ob polni luni. Po tihem skoraj upam, da se bo kje oglasil kak pes, in malo po volčje zatulil v luno, toda okoliški štirinožci očitno niso preveč navdušeni nad idejo.

Všeč mi je, da je čez noč zapadlo veliko snega. Komaj sem čakal, da gremo ven. Ko smo šli ven, smo gradili snežake.

Jon, Tigrasti zmaji

Sinonim za zadnji dan je? Pospravljanje, kaj drugega. Treba je vse spakirati, pomesti, pomiti. Naredimo tudi pravo dražbo, da se kup oblačil na mizi nekoliko zmanjša. Čakamo kosilo, pobijemo še zadnje žrtve v drugi rundi morilca, igramo jungle speed, pojemo. Ko je ura tri, je odhod neizbežen. Proti mojim pričakovanjem smo v nekoč rudarskem mestu prej kot v eni uri. Avtobus odpelje okoli petih. Vmes se začne počasi temniti in ko prispeemo v Ljubljano, je zunaj že noč. Starši svoje krompirčkarje poberejo v pičlih nekaj minutah. Ali pa se samo meni tako zdi.

Ko pridem domov, mi nekje v podzavesti še vedno odzvanja neuradna himna zadnjega dne: žlica–vilica–nož, prtiček! Ne sliši se ravno izvirno, toda ko zakopan v gori nahrbtnikov čakaš na kosilo, lahko pride kar prav. Vsaj kuhar ve, da si nekje tam. In da ne sme zmanjkati pire krompirja.

Taja

Krompirčkanje je najboljši tabor na vsem svetu, ker tam počneš najboljše stvari, ki si jih lahko zamisliš. Prvič sem prespala v koči.

Bilo je super, ker smo delali vozle, tekmovali v skupinah. Všeč mi je bilo, ko smo se igrali na snegu. Ko smo prišli, nisem vedela, kaj bomo počeli. To je bilo presenečenje. Všeč mi je bilo, ko smo ustvarjali in peli. Med spoznavanjem taborniških stvari in skavtske lili je bilo zelo zanimivo. Jaz sem narisala vijolično rutko, ki je samo vijolična, brez drugih barv. Zelo mi je všeč oranžna rutka. Prvič sem dobila tudi svojo rdečo rutko.

Med lovom na lisico mi je bilo všeč lovljenje Simona. Zelo veliko vem že o tabornikih.

Nana, Tigrasti zmaji

Na Krompirčkanju je bilo super. Izvedela sem veliko novih stvari. Igrali smo se igrice, ki jih prej še nisem poznala. Na delavnicah mi je bilo všeč, ker sem se naučila pesem Bor do bora. Pri prvi pomoči smo spoznali položaje telesa za različne poškodbe. Bilo mi je všeč delanje štampiljk iz krompirja. Zunaj smo izdelovali snežake. Naša skupina je naredila dva. Imenovali smo se Nevem. Najbolj mi je bila všeč igra Mesto. Na Krompirčkanju je bilo veliko dobrih jedi. Najbolj mi je bil všeč šmorn in testenine z mesom. Praznovali smo tudi Tiin rojstni dan. Njo sem na taboru premagala v igri kamen, škarje papir. Na taboru sem spoznala veliko novih ljudi. Vesela sem, da se je Črt pozdravil in prišel k nam na Krompirčkanje. Tu je bila tudi moja prijateljica Lina. Komaj čakam tabor!

Živa, Tigrasti zmaji

Igrice na Krompirčkanju

»Morilec«

Vsi položijo glave na kolena. En po glavi potrepnja enega ali več. Tistega, ki ga je potrepjal, je morilec. Ko morilec nekomu pomežikne, ta umre. Če ga razkrinkajo, je mrtev.

»Rutkanje«

Taborniki si zatlačijo rutko za pas in hočejo nasprotniku vzeti rutko.

»Gnil krompir«

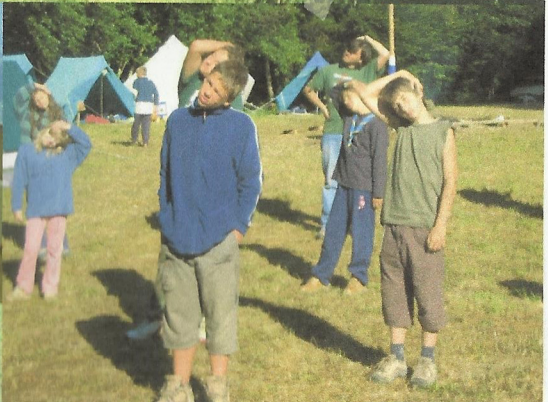
Taborniki sedejo v krog. En ima majhno stvar v rokah in hodi okoli. Govori: »Kanglca, kanglca vodo drži, kdor se ozira, po hrbtu dobi.« To stvar pusti nekemu za hrbtom. Ta ga mora ujeti. Če ne opazi, gre na sredino kroga. Reče se mu gnil krompir.

Navodila zapisala Živa, Tigrasti zmaji

Pesem prihodnosti

Nihče ne bo vedeževalec!
Ja, obranili smo službo vedeževalstva.
Kaj se bo zgodilo, kaj bo?
Ne sprašuje tega, vedel nihče ne bo.

Jure, Taborniški generatorji

Taborniški izlet na Mišelj vrh
15. - 16.9.2012

Krompirčkanje
27. - 30.10.2012